

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ความก้าวหน้าถือเป็นหนึ่งตัวชี้วัดได้ว่า โลกได้มีการพัฒนาไปสู่ยุคใหม่และเป็นยุคไร้ขีดจำกัดทางด้านเทคโนโลยีหรืออินเทอร์เน็ต ซึ่งเทคโนโลยีหรืออินเทอร์เน็ตในปัจจุบันนี้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการช่วยให้อำนวยความสะดวกต่อมนุษย์มากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะภาครัฐ ภาคธุรกิจและประชาชนทั่วไป และทำให้เกิดโลกอีกใบหนึ่งในสังคมที่เรียกว่า “โลกออนไลน์” แหล่งเรียนรู้ที่กว้างใหญ่ และ “ไร้พรมแดน” หลายคนไม่ได้ใช้โลกออนไลน์เพียงแค่ความบันเทิงเท่านั้น แต่ใช้ประโยชน์ได้หลากหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นในทางด้านของการศึกษาที่ทำให้บรรลุอุดมการณ์ทางการศึกษา ตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐที่เปิดโอกาสทางการศึกษา ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมาก เช่น การศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม ที่สามารถเรียนรู้ได้เท่าเทียมกับนักเรียนที่อยู่ในเมือง ระบบอินเตอร์เน็ตนักเรียนก็สามารถเรียนรู้ได้ทั่วโลก หรืออาจเรียกได้ว่ามีห้องสมุดโลกอยู่ที่โรงเรียน หรืออยู่ที่บ้าน โดยที่ไม่ต้องเสียเวลาและเสียงบประมาณใด ๆ ในการที่จัดซื้อหาหนังสือให้มากมายหากเปรียบเทียบกับยุคสมัยก่อน อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองได้อย่างอิสระมากยิ่งขึ้น ทำให้สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต¹

นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทำให้ประชาชนส่วนใหญ่หันมาติดต่อสื่อสารกันผ่านทางช่องทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้น อีกทั้งมีการใช้ช่องทางออนไลน์เป็นช่องทางในการพูดคุยสนทนา หรือใช้เป็นช่องทางการเรียนการสอนในช่วงสถานการณ์ปัจจุบันนี้ที่มีการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด-19 ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษาเป็นอย่างมาก ตั้งแต่เชื้อไวรัสเริ่มมีการระบาดครั้งแรกในสาธารณรัฐประชาชนจีนปลายปี 2563 จนถึงปัจจุบัน UNESCO² รายงานว่ารัฐบาล

¹ รุ่งอรุณ รุ่งทองคำกุล. (2558). *ปัญหาทางกฎหมายอันเกิดจากละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวและข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กจากการใช้งานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ปรีดี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. หน้า 1.

² NESCO คือ สนับสนุนให้มีสันติภาพและความมั่นคงในโลก ด้วยการส่งเสริมการประสานความร่วมมือกันระหว่างชาติต่าง ๆ ผ่านทางการศึกษา วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม และการสื่อสาร.

191 ประเทศทั่วโลก ประกาศปิดสถานศึกษาทั้งประเทศ มีผู้เรียนได้รับผลกระทบกว่า 1.5 พันล้านคน (หรือมากกว่า ร้อยละ 90 ของผู้เรียนทั้งหมด) สำหรับประเทศไทยสถานการณ์ได้เริ่มมีการระบอบเกิดขึ้นในช่วงที่สถานศึกษาส่วนใหญ่ปิดภาคเรียน โดยในช่วงต้นเดือนเมษายน คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้เลื่อนวันเปิดเทอม ประเทศไทยจึงได้มีโอกาสดทบทวนบทเรียนจากต่างประเทศ เพื่อเป็นการเตรียมตัวให้พร้อมในการจัดการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ที่สอดคล้องกับมาตรการป้องกันการระบอบ พร้อมกับเตรียมมาตรการต่าง ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เรียนได้รับผลกระทบจากรูปแบบการเรียนที่เปลี่ยนไป ซึ่งจะเห็นได้ว่า ช่องทางออนไลน์นั้นก็เป็นอีกหนึ่งช่องทางที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาแต่ก็ตามมาด้วยปัญหาและผลกระทบหลายด้านกับตัวผู้เรียนและสถาบันครอบครัวโดยตรงด้วยเช่นกัน³

ในการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีหรืออินเทอร์เน็ตนั้นก็อาจส่งผลกระทบต่อการจัดเก็บข้อมูล การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวได้ง่าย และสะดวกมากขึ้น โดยทั่วไปข้อมูลส่วนบุคคลจะถูกจัดเก็บขึ้นเพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจ ทั้งภาครัฐหรือเอกชน ในการจัดเก็บข้อมูลต่าง ๆ เช่น ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ ข้อมูลบัตรเครดิตหรือข้อมูลอื่นที่จำเป็นในการใช้เชื่อมโยงไปยังตัวบุคคล โดยทั่วไปข้อมูลเหล่านี้เจ้าของข้อมูลได้ให้ไว้เพื่อเฉพาะเรื่องเท่านั้น หากนำไปใช้ในทางที่มิชอบได้ หรือไม่ได้รับอนุญาตให้นำไปใช้ แล้วนำไปเปิดเผยหรือเผยแพร่ในช่องทางอื่นช่องทางใดอาจถือได้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งตามความเป็นจริงในเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลนั้นหากถูกนำไปใช้โดยปราศจากความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลจะถือได้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลซึ่งก็อาจจะทำให้เสื่อมเสียหรือเสียหาย และการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลนั้นก็จะมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้นล้วนเป็นการสร้างความเสียหายต่อเจ้าของข้อมูลโดยตรง⁴

ปัญหาในการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลนั้น อาจถือได้ว่าเป็นการล่วงละเมิดสิทธิหรือการกระทำความผิดของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งได้เช่นกัน โดยปัญหาของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและความเป็นส่วนตัวจากการใช้งานบนสื่ออินเทอร์เน็ต อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ด้าน

ด้านแรกคือการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยไม่รู้ตัว หรือที่เรียกว่า คุกกี้ (cookies) และเว็บบั๊กที่เอาไว้ใช้เป็นการติดตามพฤติกรรมจากผู้ใช้งานในเว็บต่าง ๆ บนโลกอินเทอร์เน็ต

³ พงศ์ทัต วนิชานันท์. (2563). *การศึกษาพื้นฐานในยุค โควิด-19: จะเปิด-ปิดโรงเรียนอย่างไร?.* (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://tdri.or.th/2020/05/basic-education-in-covid-19-crisis-reopening-school-after-lockdown/>. [2564, 29 เมษายน].

⁴ พนิดา พลุสวัสดิ์. (2556). *มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต.* วิทยานิพนธ์หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. หน้า 1.

อีกด้านหนึ่งก็คือผู้ใช้งานส่วนใหญ่ก็ยินดีให้ข้อมูลเหล่านั้นเอง แต่มีการเก็บรวบรวมและนำไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการเปิดเผยข้อมูลโดยบุคคลที่สาม ดังนั้นประเทศไทยจึงมีการพัฒนากฎหมายมาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน⁵

การละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลในการใช้บริการบนอินเทอร์เน็ตนั้น ได้กลายเป็นเรื่องที่เข้ามา มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันได้ง่ายและทุกเพศทุกวัย บางครั้งการซื้อขายสินค้าบนอินเทอร์เน็ตก็สามารถกรอกรายละเอียดข้อมูลส่วนตัวลงไปและข้อมูลที่กรอกลงไปนั้นก็อาจนำไปประมวลและถูกนำไปใช้ในทางการตลาดหรือเพื่อโฆษณาได้ โดยในปัจจุบันนี้กลุ่มผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตก็เพิ่มทวีคูณขึ้นมากขึ้น โดยหากทำการเปรียบเทียบกับเมื่อก่อน จะพบว่าในหลายปีก่อนช่วงอายุที่เข้าใช้บริการอินเทอร์เน็ตมากที่สุดคือช่วงอายุ 15-24 ปี แต่สำหรับในปัจจุบันนี้มีช่วงอายุที่แตกต่างออกไป กล่าวคือมีปัจจุบันนี้เด็กเล็ก ๆ ก็สามารถเข้าถึงสื่ออินเทอร์เน็ตได้ง่ายขึ้น โดยผู้ปกครองอนุญาตหรือเด็กสามารถเข้าใช้บริการได้เอง และอาจมีการใช้เวลาว่างกับอินเทอร์เน็ตมากเกินไป ซึ่งอาจจะส่งผลต่าง ๆ ทั้งผลในเชิงบวกและผลในเชิงลบตามมาได้ เช่น สร้างรายได้ด้วยการใช้อินเทอร์เน็ตให้เกิดประโยชน์ อย่างกรณีเปิดช่อง Youtube สามารถใช้เป็นแหล่งหาข้อมูล สื่อการเรียนการสอน แต่หากใช้เวลาว่างมากเกินไปก็อาจจะส่งผลร้ายได้เช่นกัน เช่น มีการลอกเลียนพฤติกรรมบางอย่างและทำการเลียนแบบพฤติกรรมเหล่านั้น หรือเด็กเหล่านั้นก็ตกเป็นเหยื่อเสียเอง หรือกรณีกรอกข้อมูลส่วนตัวเพื่อรับรางวัลหรือเกมส์ต่าง ๆ ก็สามารถเป็นโอกาสในการเก็บข้อมูลของเด็กเพื่อการตลาดได้ ซึ่งปัญหานี้ถือเป็นปัญหาทั่วโลกจึงทำให้เริ่มมีการตระหนักถึงประสบการณ์เชิงลบที่เข้าขั้นเลวร้ายของเด็กและเยาวชนต่าง ๆ⁶ และยังมีกรณีที่น่าเอาข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กที่เป็นข้อมูลที่อ่อนไหวนำไปใช้ประโยชน์ในทางที่ไม่ชอบ และกฎหมายอาจจะยังไม่ครอบคลุมถึงขั้นตอนต่าง ๆ ในการป้องกันเท่าที่ควร

ในประเทศไทยมีสถิติที่พบว่าอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทสำคัญเรื่อย ๆ และทำให้มีกลุ่มเด็ก ๆ ที่เปราะบางเข้ามาเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล เช่น มีการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลที่สำคัญพวก ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ และในกรณีจัดเก็บข้อมูลอื่น ๆ เช่น รูปภาพหรือชื่อสถาบันการศึกษา ข้อมูลที่สามารถติดต่อได้โดยตรง จึงจะเห็นได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการล่อลวงเด็กไปล่วงละเมิด การแสวงหาประโยชน์จากเด็ก การก่ออาชญากรรมขึ้นกับเด็กนั้นสามารถกระทำได้โดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการกระทำความผิด⁷ หรือในกระบวนการขอความยินยอม

⁵ รุ่งอรุณ รุ่งทองคำกุล. อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 1. หน้า 3-4.

⁶ ไทยรัฐออนไลน์. (2564). *ไซเบอร์ บูลลี่” พุ่งทั่วโลก ความชั่วร้ายในโลกออนไลน์*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.thairath.co.th/lifestyle/woman/health/2075810>. [2564, 24 เมษายน].

⁷ พนิดา พลสุวาศดี. อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 4. หน้า 2.

หรือสิทธิต่าง ๆ ที่เด็กควรจะมีการระบุไว้ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนหรือสิทธิ และกระบวนการต่าง ๆ ที่ชัดเจน

เด็กในปัจจุบันนี้มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ถือเป็นวัยที่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการดูแลแบบใกล้ชิด ทั้งด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก รวมไปถึงกระบวนการต่าง ๆ ทั้งอารมณ์ สังคม และการพัฒนาที่ยังเติบโตได้ไม่เต็มที่เท่ากับผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงควรมีกฎหมายหรือมาตรการการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กเพิ่มเติมมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความยินยอมการใช้ เก็บ รวบรวมข้อมูลของเด็ก หรือ รวมไปถึงการลบข้อมูลเหล่านั้นออกมาควบคุมดูแลเด็ก หรือให้ความสำคัญกับการคุ้มครองเด็กและกลุ่มเสี่ยงอื่น ๆ เพราะหากเด็กได้เข้าถึงบริการสื่ออินเทอร์เน็ตมากเกินไป เด็ก ๆ อาจได้รับผลกระทบโดยตรง ควรมีกฎหมายออกมาคุ้มครองเช่นเดียวกันกับผู้ใหญ่เพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิเด็ก ประเทศไทยจึงมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเด็ก 2 อย่างคือ

1) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่เป็นกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิเด็กโดยตรงจากการศึกษาพบว่าตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่ได้บัญญัติขึ้นโดยได้รับหลักการมาจากการเข้าร่วมอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่สำคัญจะเห็นได้ในมาตรา 27

2) กฎหมายที่ให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอื่น ๆ ได้แก่ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ที่ให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของรัฐเท่านั้น โดยไม่ได้ให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลประเภทอื่น ๆ ที่อยู่ในความครอบครองของเอกชน และมีพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่มีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปในการจัดเก็บรวบรวม การใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ผู้รวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจะกระทำการรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้หากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้นไม่ยินยอม ซึ่งเป็นการกล่าวถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไป มีลักษณะเป็นกฎหมายกลาง ไม่มีการกล่าวถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กเป็นการเฉพาะแต่อย่างใด

โดยปัจจุบันนี้กฎหมายของประเทศไทยยังไม่ครอบคลุมถึงเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กมากเท่าที่ควร เนื่องจากกฎหมายที่มีอยู่ในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเด็กนั้นยังไม่ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของความยินยอม หรือการเปิดเผยข้อมูล การใช้ จัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคล หรือจะเป็นกรณีของสิทธิต่าง ๆ เพราะเหตุนี้จึงทำให้ก่อให้เกิดปัญหาตามมา ซึ่งปัญหาที่มีทั้งหมด 3 ประการ ดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก คือ เรื่องบทนิยาม สำหรับประเทศไทย คำนิยามของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ยังมีความหมายที่ไม่ครอบคลุมเท่าที่ควร ดังนั้นควรมีการเพิ่มเติมความหมาย

ให้ครอบคลุมและเจาะจงข้อมูลต่าง ๆ ให้หลากหลายมากยิ่งขึ้น เช่น ข้อมูลรายบุคคลที่สามารถระบุได้เกี่ยวกับบุคคลที่เก็บรวบรวมแบบออนไลน์ หมายเลขโทรศัพท์ หมายเลขประกันสังคมหรือข้อมูลเกี่ยวข้องกับเด็กหรือผู้ปกครองของเด็กเหล่านั้นที่เว็บไซต์เก็บรวบรวมบนเว็บไซต์จากเด็ก เพื่อไม่ให้เกิดความซับซ้อนในการนำไปใช้และปัญหาในการตีความ

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาการกำหนดเกณฑ์อายุเด็กขั้นต่ำที่ควรได้รับความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล กล่าวคือ ประเทศไทยหากพิจารณาตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 นั้นจะเห็นได้ว่าการกำหนดในเรื่องของเกณฑ์อายุและความยินยอมต่าง ๆ เอาไว้แต่ยังไม่ครอบคลุมมากพอในเรื่องของเกณฑ์อายุที่ควรจะได้รับคุ้มครองบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกาก็ได้มีการตรากฎหมายออกมาเป็นการเฉพาะในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก คือ กฎหมายคุ้มครองความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของเด็กบนเว็บไซต์ ปี ค.ศ. 1998 (Child Online Privacy Protection Act of 1998) หรือ ที่รู้จักกันในนามของ COPPA ที่เป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยจุดประสงค์ในการตรากฎหมายฉบับนี้ก็เพื่อควบคุมบุคคลหรือผู้ประกอบการอินเทอร์เน็ตที่ประกอบธุรกิจออนไลน์หรือผู้ควบคุมเว็บไซต์ที่มีเด็กเป็นผู้เข้าใช้บริการ กฎหมายนี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูล การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนทางเว็บไซต์หรือบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือสาธารณรัฐประชาชนจีนก็มีการออกกฎหมาย Protection of Personal Information of Children (PCPPIC) ที่เป็นกฎระเบียบความเป็นส่วนตัวฉบับใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและมีการกำหนดเกณฑ์อายุเด็กไว้อายุไม่เกิน 14 ปีและในสหภาพยุโรปก็มีการออกกฎหมาย GDPR (EU: General Data Protection Regulation) หรืออย่างกฎหมายของไอร์แลนด์ ที่ DPC มีการกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำและมีการกำหนดเกณฑ์อายุไว้ ดังนั้นจึงควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์หรือเกณฑ์อายุที่ถูกต้อง เหมาะสม และชัดเจน หรือควรมีกฎหมายเฉพาะเจาะจงถึงกรณีของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กเป็นการเฉพาะ

ปัญหาประการที่สาม คือ มาตรการให้ความยินยอมที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กในกรณีในประเทศไทยมีการกำหนดไว้ในมาตรา 20 แต่ยังคงเป็นปัญหาเนื่องจาก ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอในเรื่องของการให้ความยินยอมในกรณีของเด็กนั้นควรเป็นลักษณะหรือการให้ความยินยอมควรเป็นแบบใด หรือการให้ความยินยอมที่ไม่เปลี่ยนแปลงในเรื่องของสถานะของผู้เยาว์หรือวิธีการอื่นใดที่เหมาะสมกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

ปัญหาประการที่สี่ คือ การเก็บรวบรวมหรือประมวลผลข้อมูลของข้อมูลส่วนบุคคลเด็กควรที่จะมีการประมวลผลข้อมูลในลักษณะเป็นการชัดเจนหรือไม่ และในกรณีของการเก็บรวบรวม

ข้อมูลของเด็กนั้นควรมีห้ามมิให้ประมวลข้อมูลของเด็กโดยเด็ดขาดหรือไม่ เพื่อไม่นำไปใช้ประโยชน์ในทางอื่นใดซึ่งอาจทำให้เด็กได้รับผลกระทบในเชิงลบตามมา

ปัญหาประการที่ห้า คือ มาตรการการลงโทษซึ่งตามประมวลกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่บังคับใช้อยู่ยังไม่เพียงพอต่อปัญหาในเรื่องของความรับผิดชอบของแพลตฟอร์มที่ได้รับประโยชน์ จึงควรมีการกำหนดความรับผิดชอบของพวกแพลตฟอร์มต่าง ๆ หรือเว็บไซต์ที่เด็กหรือผู้ใช้บริการสามารถเข้าถึงได้

ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาปัญหาทั้ง 5 ประการข้างต้น เพื่อแก้ไขปัญหามีอยู่ให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และเพื่อไม่ให้มีช่องว่างของกฎหมายในกรณีปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็ก ดังนั้นจึงควรที่จะมีการพัฒนากฎหมายหรือเร่งปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่ให้ดียิ่งขึ้นและเพื่อส่งผลดีต่อเด็กอันเป็นอนาคตของชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการ แนวคิด ความเป็นมา ความหมายและความสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและทำการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนอินเทอร์เน็ต
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนอินเทอร์เน็ตของประเทศไทยให้มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ประเทศไทยมีกฎหมายที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล แต่ยังเป็นเพียงการกล่าวถึงการคุ้มครองทั่วไป ไม่มีบทกฎหมายที่ออกมาเป็นหลักเกณฑ์เฉพาะที่มีความเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก ดังนั้น ควรมีมาตรการคุ้มครองส่วนบุคคล เพิ่มเติมขึ้นในกรณีเด็ก ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่หรือมีการกำหนดมาตรการบังคับใหม่ที่สามารถบังคับใช้ได้จริงเพื่อเป็นการคุ้มครองเด็กโดยตรง

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก โดยเฉพาะโดยอาจรวรรวมข้อมูลจากตัวบทกฎหมาย วิจัย วารสาร สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ บทความในวารสาร หนังสือของไทยและต่างประเทศ คำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวข้อง และรวมไปถึงฐานข้อมูลในเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิทยานิพนธ์เล่มนี้ศึกษาถึงพฤติกรรมของเด็กที่ได้เป็นผู้ใช้บริการหรือผู้ใช้งานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และทำการมุ่งเน้นเจาะจงไปที่กฎหมายหลักของไทยที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ได้แก่ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ เช่น กฎหมายของสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐประชาชนจีนและสาธารณรัฐไอร์แลนด์

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีค้นคว้าและรวบรวมการศึกษาข้อมูลทางด้านกฎหมาย วิจัยเอกสาร วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานวิจัยของภาครัฐและเอกชน บทความในวารสาร หนังสือของไทยและต่างประเทศ คำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวข้อง และรวมไปถึงฐานข้อมูลในเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้นำมาเพื่ออ้างอิงและใช้เป็นข้อมูลในการศึกษานำไปสู่แนวทางการแก้ไขต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด ความเป็นมา ความหมายและความสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน
3. ทำให้ทราบปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
4. ทำให้ทราบถึงเสนอแนะแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของประเทศไทยให้เหมาะสม